

тела на ржцѣ следъ игра посредъ зима на полуоткритая сцена въ Царибродъ — Роза Попова взема първия влакъ и се отправя за Бѣлградъ.

Бѣлградъ

Тукъ Сърбитѣ я посрещатъ най радушно, най възторжено. Обкръжаватъ я съ любовъ, лекуватъ я съ дворцовъ лекаръ — обикалятъ я съ най-висшия интелектуаленъ елитъ на сърбия: Павловичъ, Балукчичъ, Бѣличъ, Браниславъ Кушичъ, най голѣмия отъ тѣхъ — Йованъ Скерличъ и други.

Въ скоро време Роза оздравява, заучва Магда на сръбски, и представлението е вече назначено.

Генералната репетиция бива истинско събитие! Цѣль образованъ Бѣлградъ е въ театъра. Но — въ послѣдния моментъ — при небивало напрежение, се случва нѣщо странно. Вмѣсто да бѣга, както е у автора — Роза Попова отива срещу гонѣщия дъщеря си баща — забранява се съ едната ржка, а съ другата посѣгаща да хване револвера.

Недоумѣние! . . . Общо очудване . . .

— Нѣщо въ конфузи, г-нъ режисьоре — пита артистката.

— Да, почтенна госпожо. Ремарката у автора е . . .

— Да, да! Азъ напълно съзнателно направихъ това. Азъ не правя нищо несъзнателно на сцената.

И тя обяснява, че тукъ борбата е между младото и старото — и че борилата се като мжжъ въ живота. Магда не може да бѣга страхливо отъ единъ парализиранъ старецъ — нито би допустнала грѣха, щото единъ баща да убие собствената си дъщеря.

— По това азъ бихъ спорила и съ самия Зудерманъ, г-нъ режисьоре! Гръмъ отъ ржкоплекания разтриса залата — и пресата гръмва на другия день славата на висококултурната българка.

Изцѣло — триумфа на българското изкуство въ Сърбия е пълень — и бѣлградския печатъ не намира думи, съ които да изрази възторга си отъ „великата българска артистка“.